

РЕШЕНИЕ

№ 43361

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6529** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на О. Т. Ф. А., [дата на раждане], гражданин на Й., против Заповед рег. № 513з-6166/23.05.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата били издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и неговата цел. Не били обсъдени всички факти и обстоятелства с цел установяване на обективната истина. Нарушена била нормата на чл. 35 АПК. Със съпругата му били разделени известно време, но отново били заедно. Актът не бил съобразен със съдебното решение, с което преписката е върната за ново разглеждане. Твърди нарушение на чл. 8 ЕКПЧ. Моли заповедта, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване, да бъде отменена, а преписката – върната за ново разглеждане.

В открито съдебно заседание жалбоподателят О. Т. Ф. А., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Твърди, че жалбоподателят е женен за П. Д. А., която е декларирала, че ще осигури жилище и издръжка на съпруга си. По делото била налична докладна записка, че е посетен адрес – [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, на който не са намерили лицето, но видно от която е осъществен разговор със съпругата му, без да е посочен телефонен номер, на който се е случило това. Моли за отмяната на заповедта. Претендира разноски по списък.

Ответникът началник на отдел „Миграция“ - СДВР, редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и

прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В писмени бележки се посочва, че след отмяната на заповед, издадена по отношение на жалбоподателя, преписката е върната за ново разглеждане, при което е посетен адрес – [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, на който не е намерено лицето. Проведен бил разговор с г-жа К. от ап. 41 и г-н Г. от ап. 54, които заявили, че никога не са виждали йорданския гражданин. Бил проведен и телефонен разговор със съпругата на жалбоподателя П. Д. А., която заявила, че не го е виждала от една година, не знае къде живее, не се среща с него. Било разговаряно и с адв. П., който също не знаел къде живее чужденецът. Служителите на отдел „Миграция“ провели с жалбоподателя телефонен разговор, но той отказал среща с тях. Твърди се, че с актът не се засяга статутът на пребиваващ на лицето, т.е. не му се отнема правото да влиза и излиза на територията на страната, а се засяга правото му да пребивава за по-дълъг период от време. Моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не представя заключение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 31.10.2023 г. е подадено от О. Т. Ф. А., [дата на раждане], гражданин на Й., съпруг на П. Д. А., заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, ведно с декларация за адрес – [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, подписана от съпругата на заявителя, нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот /1/2 идеална част от апартамент, находящ се на посочения адрес/. Посочено е като основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ – член на семейството на български гражданин.

На 02.01.2024 г. е издадена от началника на отдел „Миграция“ – СДВР, заповед № 513з-22, с която се отказва на О. Т. Ф. А. предоставяне право на продължително пребиваване. Заповедта е отменена с влязло в сила решение по адм. дело № 548/2024 г. по описа на АССГ, а преписката – върната за ново произнасяне при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решението.

Видно от докладна записка от 14.05.2025 г. от служител на отдел „Миграция“ – СДВР е извършена проверка за достоверността на заявения адрес - [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42. На място не е установен никой. Проведен бил разговор с г-жа К. от ап. 41 и г-н Г. от ап. 54, които заявили, че никога не са виждали йорданския гражданин. Бил проведен и разговор по телефон [ЕГН] със съпругата на жалбоподателя П. Д. А., която заявила, че са разделени от една година, не знае къде живее той, тъй като крие настоящия си адрес, а тя иска да се разведат, не се среща с него. А. заявила, че тя живее на квартира в района на[жк], тъй като работи в близост на [улица] офис сграда. Било разговаряно по телефон с непълен номер и с адв. П., който също не знаел къде живее чужденецът. Бил проведен и разговор по телефон [ЕГН] с жалбоподателя, но той отказал среща с проверяващите с мотив, че е много зает. Същият бил заявил, че понякога живее с баща си на адрес –[жк], [жилищен адрес] без посочен апартамент, а друг път на адреса в[жк], като съпругата му понякога идвала с него. Бил даден телефонен номер на бащата на жалбоподателя [ЕГН].

Поради това, че чуждият гражданин не живее на адреса, на основание чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ със Заповед рег. № 513з-6166/23.05.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“ – СДВР на О. Т. Ф. А., [дата на раждане], гражданин на Й., се отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Заповедта е връчена на 03.06.2025 г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

На първо място, незаконосъобразността като понятие има две значения - в широк и тесен смисъл. В обхвата на понятието, широк смисъл, се включват всички основания за прогласяване на нищожност /конкретно по чл. 146, т. 1 АПК поради некомпетентност на органа, издал акта, и специфичните такива по чл. 146, т. 2-5 АПК според тежестта на порока/, т.е. обуславящите валидността на акта предпоставки, и основанията за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2-5 АПК, в тесен смисъл на понятието, обуславящи отмяна на акта. Отделно, в теорията и практиката е застъпено и становище, че понятието „законосъобразност“ би могло да се разбира ограничително като съответствие на акта с материалния закон.

Специфичните предпоставки са: 1. „порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 2. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 3. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; 4. при превратно упражняване на власт. На последно място е изискването за съответствие с целта на закона, което е такова по чл. 146, т. 5 от АПК, като несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт.“ /решение по адм. д. № 8476/2017 г. на АССГ, оставено в сила с решение по адм. д. № 15051/2018 г. на ВАС, Второ отделение/.

Следва да се отбележи и, че съгласно чл. 297 ГПК „влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учреждения и общини в Република България“. Неизпълнението на влязло в сила решение води до промяна волята на административния орган, който в случая е обвързан с постановеното в съдебното решение. В този смисъл, законодателят изрично е посочил в чл. 177, ал. 2 АПК, че „актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви.“. Тази нищожност е особен случай, обвързан изцяло с действието на съдебно решение, което е влязло в сила. Тя се различава от обичайните случаи на нищожност - при издаване на акт от некомпетентен орган, при неспазване на законоустановената форма, при съществено нарушение на производствените правила и противоречие с материалния закон, които водят до извод за липса на ясно изразена и конкретна воля на административния орган. Съдът, дори и да липсва искане за това, по аргумент от чл. 168, ал. 2 АПК обявява нищожността на акта, ако са налице основания за това, доколкото този акт страда от толкова съществен порок, че не поражда и никога не може да породи правните

последници, към които е бил насочен.

Въпреки това е важно да се посочи, че по принцип само диспозитивът на съдебното решение се ползва със сила на пресъдено нещо, тъй като той установява какво е действителното правно положение между страните по спора, но не и неговите мотиви, които са само елемент на решението и не представляват самостоятелен източник на правни последици /ТР № 1/2001 г. по т. д. № 1/2000 г. на ОСГК на ВКС/. В този смисъл указанията по тълкуването и прилагането на закона в съдебния акт задължават органа да се съобрази с тях, но не определят резултата от произнасянето му.

В конкретния случай преписката е изпратена за ново произнасяне от компетентния орган, като със съдебното решение, с което това е сторено – по адм. дело № 548/2024 г. по описа на АССГ, не се постановява издаване на акт с определено съдържание и краен резултат. При това върху заповедта – предмет на настоящото производство, се осъществява самостоятелен съдебен контрол за това дали е издадена законосъобразно, вкл. и доколкото съобразявайки Решение по адм. д. № 10152/2022 г. на ВАС, неизпълнението от органа на дадените му задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона представлява нарушение на административнопроизводствените правила, което обуславя отмяна на акта, а не - обявяването му за нищожен.

На второ място, отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ /заповеди на директора на СДВР – л. 63 – чл. 65 от делото, удостоверение от началник на 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“ СДВР – л. 88/, в установената писмена форма с обективирани фактически и правни основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, обусловили издаването на акта, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяната му съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На трето място, оспорената заповед е издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и неговата цел, поради което са налице и основанията за отмяната ѝ съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 – т. 5 АПК.

На основание чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ „отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26“. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, цитиран в оспорената заповед, се отказва предоставяне право на продължително пребиваване, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Видно от мотивите на решение по адм. дело № 548/2024 г. по описа на АССГ: по отношение на истинността на предоставените от жалбоподателя данни за настоящ адрес /.../ следва да се отбележи, че по делото е налична декларация от 20.10.2023 г., подадена лично от П. Д. А. пред административния орган /видно от отбелязването в долната ѝ част/, според която О. Т. Ф. А. живее с нейното собствено жилище в [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, и тя го издържа, както и, че при предходна процедура и подадена декларация от същото лице – П. Д. А., административният орган е изложил мотиви в обратния смисъл, според които е приел тази информация за достоверна. Видно от преписката по подаденото на 31.10.2023 г. заявление, проверка на цитирания адрес в [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, не е направена /.../. От всичко изложено, съдът достига до извод, че /.../ ответникът не е установил релевантни за законосъобразното решаване на преписката факти и обстоятелства, а именно: /.../ на кой адрес живее чуждият гражданин и в случай, че това е адресът в [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, то с кои лица живее там, независимо от вписаните в живущи в домовата книга“.

Предвид горното на изследване подлежи единственият спорен факт - декларираният адрес на

пребиваване и представлява ли това неверни данни, до който извод е достигнал органът. Съгласно чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ и чл. 29 във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, за което представят доказателства. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагането му съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок /за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване/. Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на търговските представители, които по занятие осъществяват търговска дейност, а като представители на чуждестранни търговски дружества, тази дейност очевидно ще бъде свързана с множество пътувания.

От събрания по делото доказателствен материал безспорно се доказва, че О. Т. Ф. А., [дата на раждане] , гражданин на Й., има осигурено жилище, находящо се на адрес - [населено място], [жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42.

Ирелевантно е в случая, че лицата г-жа К. от ап. 41 и г-н Г. от ап. 54, с които са разговаряли проверяващите, с отбелязване, че тези лица не са достатъчно индивидуализирани, вкл. и от кога живеят на посочения адрес, не са виждали заявителя на декларирания адрес. От една страна, това не означава, че заявителят не живее или пребивава там, т.е. твърденията на лицата г-жа К. и г-н Г. не са годни да докажат, че чужденецът не е бил на адреса нито един ден, а от друга, законодателят въвежда изискването единствено да бъде осигурено жилище, не и за уседналост, каквото е поставено към постоянно пребиваващите. Ако се приеме като единствено основание за отказ твърдението на съседите, това означава всъщност, че лицата, които подават заявления за получаване на разрешение за продължително пребиваване за първи път, винаги ще получат отказ, тъй като би било обективно невъзможно съсед на посочения адрес на осигуреното жилище да ги познава, респ. да ги е виждал. Отделно от това, следва да бъде отбелязано, че жалбоподателят има разрешение за продължително пребиваване до 16.12.2023 г., при това на същия адрес, заявен и в процесното административно производство, които факти не са оспорени от ответника.

За пълнота следва да се отбележи и, че проверяващите не са направили повторно опит да открият жалбоподателя на декларирания от него адрес. Това, че той не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение, не означава, че не е можео да бъде открит на друга дата. Не без значение е и, че липсват данни по делото той да има ограничения в придвижването си, т.е. възможно е на посочената дата, без конкретен час или период /видно от докладната записка/, лицето да не се намира на адрес, от което обаче да не се следва автоматичният извод за осъществяване на хипотеза, обуславяща отказ, от вида на процесния. Проверяващите не са направили провели разговор с бащата на жалбоподателя на посочения от него телефонен номер, нито са извършили проверка на посочения адрес на баща му. Именно това се е следвало да бъде осъществено с цел изясняване на обективната истина, вкл. и предвид липсата на забрана лицето да пребивава на различен от декларирания адрес, за което бяха изложени съображения по-горе.

Не е изяснено и също с кои лица, независимо от вписаните като живущи в домовата книга, живее чуждият гражданин на адреса в [населено място],[жк], вх. Б, ет. 3, ап. 42, като ирелевантен е фактът на кой адрес фактически живее неговата съпруга и съвпада ли този адрес с декларирания от жалбоподателя.

Следва да се отбележи, че заявлението е подадено от жалбоподателя на основание чл. 24, ал. 1, т.

18 ЗЧРБ в качеството му на член на семейство на български гражданин, като това дали действително е такъв не се изследва от органа при издаването на оспорвания акт. Противно на това и с оглед разпределената доказателствена тежест е прието като писмено доказателство удостоверение за семейно положение, видно от което към дата 14.10.2025 г. П. Д. А. все още е омъжена за **О. Т. Ф. А..** В случая не са съобразени мотивите на решение по адм. дело № 548/2024 г. по описа на АССГ, съобразно които по отношение на предположенията за фиктивен брак между жалбоподателя и българската гражданка П. Д. А. органът следва да събере необходимите за изясняването на този въпрос доказателства, а именно – акт за сключен граждански брак, както и да проведе интервю с лицата, които твърдят, че са в брачни отношения по чл. 26, ал. 5 от ЗЧРБ. По преписката обаче не са изискани доказателства, вкл. и съобразно разпоредбата на чл. 30, ал. 2 АПК, нито е проведено интервю със засегнатото лице П. Д. А., за която се твърди в докладната записка, че иска да се разведе с **О. Т. Ф. А.,** че не знае къде се намира той и че не се среща с него. При това не се оборва от ответника фактът на действителен брак между жалбоподателя и лице – български гражданин, така че да се обуслови пряко изводът за влошени брачни отношения, водещи евентуално до невъзможността за продължаване на съвместното съжителство, а оттам - и за деклариране на неверни данни от страна на жалбоподателя относно адреса му на пребиваване.

На последно място, не са съобразени мотивите на решение по адм. дело № 548/2024 г. по описа на АССГ в случай, че е налице сключен действителен брак между жалбоподателя и лице – български гражданин, да се издаде акт при съобразяване с принципа на пропорционалност между личния интерес и интереса на обществения ред и обществената сигурност, принципите на чл. 8 от ЕКПЧ. Подобна преценка не е извършена от органа, който както вече бе отбелязано, не е събрал доказателства относно факта на действителен брак между жалбоподателя и лице – български гражданин, а от там и не е изложил твърдения поради каква причина въпреки наличието на брак и непроменен деклариран адрес е дал приоритет на обществения интерес пред личния такъв.

Предвид горното актът следва да се отмени като незаконосъобразно издаден. Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне съгласно чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, който следва да установи конкретната фактическа обстановка, като събере удостоверяващите я писмени доказателства, вкл. относно наличието на действителен брак с лицето П. Д. А., вкл. и като проведе интервю с последната, резултатите от които обективира писмено без наличието на противоречия относно индивидуализирането на лицето, с което е проведено интервюто, и лицата, които са го провели, извърши нова проверка на декларирания адрес, резултатите от която бъдат обективирани писмено без наличието на противоречия относно индивидуализирането на лицата, с които е разговаряно по време на проверката, и лицата, които са я осъществили, и да формира окончателните си правни изводи, да предостави възможност на заявителя да участва в административното производство, вкл. и да представи доказателства с цел изясняване на спорните факти и обстоятелства относно спазването на изискванията за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България /чл. 34 и следващите във връзка с чл. 7 – чл. 9 от АПК/, така че заявителят да разбере причините, поради които отново му се отказва предоставянето на право на продължително пребиваване, съответно – при евентуално оспорване съдът да извърши преценка законосъобразно ли е обективиран отказът.

Разноски:

С оглед изхода от спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 840 лева, представляващи държавна такса за настоящото съдебно производство и за подаване на частна жалба, както и адвокатско възнаграждение, уговорено и платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие.

Неоснователно е направеното на основание чл. 78, ал. 5 ГПК от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като неговият размер е съобразен с правната и фактическа сложност на делото и с разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Разноските следва да бъдат заплатени от юридическото лице, в структурата на което е органът, издал оспорваният административен акт - СДВР /чл. 37, ал. 2 ЗМВР/.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 513з-6166/23.05.2025 г. на „за“ началника на отдел „Миграция“, Столична дирекция на вътрешните работи.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от административния орган по заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, подадено на 31.10.2023 г. от О. Т. Ф. А., [дата на раждане] , гражданин на Й., **в едномесечен срок** от влизане в сила на настоящия съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на О. Т. Ф. А., [дата на раждане] , гражданин на Й., сумата в размер на 840 лева, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България, чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: